

Dubbele Dam

Schrijfwedstrijd 'Liefde op en naast het veld'

Jacodine van de Velde

Proloog

Met een kop als een boei vlucht ik de sportzaal uit. Ik weet niet of het van de inspanning is van mijn eigen sportactiviteiten of van de opwinding doordat ik mijn ogen niet van dat lekkere Braziliaanse lijf af kon houden terwijl hij z'n training afwerkte.

Oké, eerlijk gezegd weet ik dat wel...

Ik ben zo oververhit dat mijn bril ervan beslaat, dus als ik ongedurig op mijn voeten heen en weer sta te huppen terwijl ik op de lift wacht, pak ik het ding van mijn neus en maak mijn glazen met de zoom van mijn katoenen sportshirt schoon.

Schiet op! Waar blijft die lift?

Voordat Santi het in zijn hoofd haalt om achter me aan te komen, wil ik hier weg zijn. Me veilig en wel in mijn eigen hotelkamer verschuilen. En me vooral niet meer laten afleiden door die donkerbruine, bijna zwarte, ogen en de parelwitte tanden die tevoorschijn komen als hij zo'n stoute grijns trekt.

Focus! Ik moet mijn focus terug bij dit WK zien te krijgen, voordat de damstenen om mijn oren vliegen en ik vanmiddag net zo'n dramatisch slechte wedstrijd speel als gisteren.

Ongeduldig ram ik nog een keer op de knop van de lift en kijk naar de lampjes die aangeven waar dat ding zich bevindt, terwijl er ergens in mijn hoofd een stemmetje om mijn aandacht schreeuwt en me duidelijk wil maken dat het verprutsen van mijn wedstrijden waarschijnlijk precies de bedoeling van Santi Carvalho is.

Want waarom zou iemand als hij anders interesse hebben in iemand als ik, het prototype *geek girl*? De knappe Braziliaan speelt een verrassend goed toernooi en we zijn geduchte tegenstanders op dit wereldkampioenschap, dus hij heeft er alle voordeel bij om mij het hoofd op hol te brengen.

Letterlijk en figuurlijk.

Eén keer eerder ben ik zo dom geweest om me te laten misleiden door iemand die mijn ego streefde en net deed alsof hij in me geïnteresseerd was om me vervolgens keihard onderuit te halen en me voor paal te zetten voor de halve school. Die ene keer was precies één keer te veel en dat laat ik niet nog een keer gebeuren.

‘Probeer je me te ontlopen, *Boeman?*’

Shitterdeshit...

Met een ruk draai ik me om en net als alle voorgaande keren dat hij met zijn grappige Engelse accent mijn achternaam Bouwman uitsprak, wekt het ook deze keer een glimlachje op. Maar ik onderdruk het vastberaden. Ik ga me niet meer laten inpakken door dat accent. Of zijn zwoele ogen. Of die volle lippen van hem.

God, die lippen... Ik weet nog exact hoe stevig en zacht tegelijk ze op die van mij voelden. Vastberaden. Doeltreffend.

Niet naar kijken! Ik knijp mijn ogen even dicht in een poging de betoverende uitwerking die deze gast op me heeft te doorbreken, waardoor ik me kapot schrik als ik ze weer opendoe. Want die mond waar ik nou net niet naar wilde kijken, bevindt zich ineens vlak voor mijn gezicht.

Geschrokken deins ik een stukje achteruit en knal daardoor met mijn rug tegen het middenpaneel tussen de liften.

Santi zet soepel en geruisloos een stap naar voren, plaatst zijn linkerhand vlak naast mijn hoofd en buigt een stukje naar voren. Vanuit mijn ooghoek zie ik door die beweging zijn biceps opbollen en komt die mond alleen nog maar dichterbij.

En mijn mond? Die voelt ineens kurkdroog. Ik probeer te slikken en bevochtig mijn lippen met het puntje van mijn tong.

Zijn blik schiet even naar mijn mond en speurt dan onderzoekend mijn gezicht af.

‘Nou, Renée? Ontloop je me of lijkt dat maar zo?’ vraagt hij terwijl zijn rechterhand langzaam een losgeraakte haarpluk achter mijn oor stopt.

‘Nee,’ piep ik, met bijna net zo’n hoog stemmetje als dat de *ping* van de lift, die op dat moment eindelijk arriveert, klinkt.

Als ik niet reageer op de liftdeuren die open glijden en stokstijf blijf staan, trekt Santi spottend een wenkbrauw op en flitsten zijn ogen van de mijne naar de lege lift en weer terug.

Echt niet dat ik alleen met hem in een lift stap.

Ik schraap mijn keel. ‘Ik heb me bedacht,’ komt er met een krakende stem uit. ‘Ik neem de trap, dan heb ik gelijk een cooling down.’ Zonder zijn reactie af te wachten, duik ik onder zijn arm door en vlieg naar de trap.

Cooling down mijn neus. Ik sta compleet in de hens. Dapper neger ik de hitte op mijn wangen – en tussen mijn dijen – en weersta de neiging om achterom te kijken. Terwijl ik de drie verdiepingen naar boven sjees zijn mijn oren gespitst, maar ik hoor niets wat er op duidt dat hij me volgt en opgelucht, of misschien ergens ook wel teleurgesteld, bereik ik mijn etage.

Zodra ik mijn hotelkamer binnenkom, laat ik me hijgend achterover op het grote bed vallen en probeer met dat overactieve brein van me op een rijtje te zetten wat er de afgelopen dagen nou allemaal is gebeurd. Mijn overactieve brein dat net een chaotisch en druk verkeersplein is, waar mijn gedachten als opgevoerde voertuigen kriskras door elkaar scheuren. Maar al het verkeer stond abrupt stil op het moment dat hij, Santi Carvalho, eerder deze week met slechts een lichte streling van zijn lippen de mijne raakte.

Bij de herinnering aan die eerste kus, die nauwelijks een kus mag heten als je bedenkt hoe vederlicht de aanraking was, voel ik een blos op mijn wangen verschijnen. Hoe totaal anders was dat dan gisteren, toen hij me dwingend kuste, zijn tong die mijn mond in gleeed, warm en vochtig.

O, man! Beschaamd sla ik mijn handen voor mijn gezicht als mijn gedachten afglijden naar de fantasieën die ik heb over waar ik zijn tong nog meer zou willen voelen. Hoe het zou zijn als ik zijn donkerbruine, licht krullende haren tussen mijn benen zou zien.

Sjezus, de term *Brazilian wax* krijgt hier ineens wel een heel andere betekenis.

Dit is zo ontzettend niet ik.

Normaal gesproken houd ik me niet met jongens bezig, zelfs niet met het lekkere soort. Al moet ik wel zeggen dat Carvalho een klasse apart is. Maar dan alsnog... Ik ben het type meisje dat zich richt op haar studie en de afgelopen jaren zo'n beetje alle vrije tijd heeft gestoken in het zich verder ontwikkelen in het dammen en daarmee stap voor stap toewerkte naar dit WK.

Opgefokt duw ik mezelf omhoog en loop naar de kleine badkamer, waar ik mijn sportkleren afgooi en de douche aan zet. Maar ook als ik het verkoelende water over me heen laat stromen, mijn hoofd achterover gekanteld om alle hitte van mijn gezicht te spoelen, verschijnen er beelden van hem in mijn hoofd en is afkoelen allesbehalve wat ik doe.

Door de beelden van hem onder de douche.

Samen met mij.

Ik stel me zijn brede schouders voor, naakt, glimmend van het water en de zeepresten die over zijn lichaam naar beneden glijden.

Onthutst door mijn eigen hersenspinsels sper ik mijn ogen open. Wat is er in vredesnaam met me aan de hand? Gefocust en vastberaden kwam ik naar Ivoorkust. Slechts één doel voor ogen: met mijn negentien jaar de jongste wereldkampioen dammen ooit worden.

Ga ik dat echt op het spel zetten door me mee te laten sleuren in een spelletje dat een of andere kerel – oké, toegegeven, wel een hele lekkere kerel – met me speelt?

Nee, dus. Echt niet. Hier stopt het.

Zo vastberaden als ik me dat voorneem, draai ik de kraan uit en stap de douchecel uit. Van het rekje naast de wastafel pak ik een grote, donzige handdoek en sla hem om mijn tengere lijf. Ik kam de klitten uit mijn blonde lokken en bekijk mezelf kritisch in de spiegel. Helderblauwe ogen, klein wipneusje met typisch Hollandse sproetjes, een te kleine mond – die echter ook behoorlijk groot kan zijn als ik hem eenmaal opentrek, vooral in de collegezaal waar ik me het fijnst voel, met uitzondering van achter een dambord – maar verder niets bijzonders. Mijn blik zakt naar beneden, over mijn lichaam. Ook niets bijzonders. Te kleine borsten, ab-so-luut te kleine borsten. Weinig vrouwelijks te zien, want ik ben zo slank dat ik niet bepaald rondingen heb.

Conclusie: niets waar een exotische, lekkere Braziliaan interesse in zou kunnen hebben.

Met een zucht leg ik de kam op het plankje onder de spiegel en loop met de handdoek om me heen naar de kledingkast naast het tweepersoonsbed.

Tja, het tweepersoonsbed. Voor mij alleen, om de situatie nog maar eens lekker te benadrukken.

Ik schuif de kastdeur open en bekijk de kleren die ik voor deze ruim drie weken durende reis heb ingepakt. Aangezien we niet veel anders doen dan iedere ochtend sporten, wedstrijden in de middag, wedstrijdanalyses in de avond en eten en slapen, heb ik niet veel bijzonders ingepakt.

En dat is ook niet nodig! herinner ik mezelf aan mijn voornemen me niet het hoofd op hol te laten brengen en mijn complete focus weer op het toernooi te leggen.

Net op het moment dat ik mijn keuze heb gemaakt en de kleding uit de kast pak, wordt er op mijn deur geklopt. Met een ruk draai ik mijn hoofd die kant op.